

عنوان مقاله:

حفاظت، احیا و توسعه جنگل های مانگرو

محل انتشار:

سومین همایش ملی-دانشجویی مرتع، آبخیز و بیابان (سال: 1391)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

هستی آندون پتروسیان - دانشجوی کارشناسی ارشد محیط زیست، دانشکده منابع طبیعی دانشگاه تهران

افشین دانه کار - دانشیار گروه محیط زیست دانشکده مابع دانشگاه دانشگاه تهران

سهراب اشرفی - استادیار گروه محیط زیست دانشکده مابع دانشگاه دانشگاه تهران

جهانگیر فقهی - دانشیار گروه جنگل داری و اقتصاد جنگل دانشگاه منابع طبیعی دانشگاه تهران

خلاصه مقاله:

ضرورت برنامه ریزی و مدیریت در مناطق ساحلی_ دریایی به نراتب بیش از مناطق خشکی است، زیرا زیستگاه های ساحلی و به ویژه جنگل های مانگرو به سبب موقعیت ویژه اکولوژیک و غنای زیستی بالا آسیب پذیری و حساسیت بیشتری دارند. آگاهی از چنین اهمیتی سبب شده است تلاش روز افزونی در اقصی نقاط جهان برای حفاظت و احیا جنگل های مانگرو به کار بسته شود. احیای جنگل های مانگرو شیوه ای متداول در مناطقی است که دست خوردگی های اکوسیستم هنوز به مرحله ای نریده است که امکان بازگشت اجتماعات زیستس تخریب شده ممکن نباشد و اغلب با روش هایی چون قرق و منع بهره برداری از زیستگاه و با انجام دخالت های پژوهشی محدود همچون کمک به تجدید حیات طبیعی صورت می گیرد. حفاظت در جا یکی از شیوه حفاظتی است و همیشه بهترین و موثر ترین گزینه با کمترین ریسک شکست است. این روش های ساحلی در این شیوه اغلب در قالب طبقات مناطق تحت حفاظت معرفی می شوند. حفاظت بیرونی گزینه دیگری از حفاظت است که اخیرا بسیار مورد توجه قرار گرفته است و با هدف حمایت از اجتماعات طبیعی و ایجاد یک ضربه گیر زیستی و بستری برای بهره مندی از خدمات مصرفی و غیر مصرفی این کنار بوم ساحلی به انجام رسد. آنچه در این مطالعه مد نظر قرار دارد معرفی روش های احی و حفاظت پیرامون رویش های مانگرو به منظور حمایت از رویش های طبیعی و بسط خدمات بوم شناختی وابسته به آن روش های کاشت درختان مانگرو است.

کلمات کلیدی:

اکوسیستم ساحلی، جنگل مانگرو، احیا، بازسازی، حفاظت درجا، حفاظت بیرونی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/220933>

